Simpozionul internațional de muzicologie

(Daniela Caraman Fotea, 6 septembrie 2007)

Se poate vorbi despre charisma unui anume loc în care istoria se reculege în seninătate și unde se mediază fericit creația muzicală. Este în speță cazul aulei Palatului Cantacuzino, care de ieri găzduiește Simpozionul Internațional de Muzicologie. Ambianța păstrează esențe, le găzduiește pe cele noi.

Despre muzică s-a scris în România încă de la Nicolae Filimon, dar opera lui Enescu a determinat la noi, muzicologia reverberantă. Exercițiile asupra lucrărilor sale continuă din interior dar și din afara vieții muzicale românești. Iată, după 14 ediții, temele de cercetare sunt departe de a se epuiza. După Enescu se poate vorbi de o școală a eterofoniei articulată după secole de monodie și polifonie.

De modalismul cu sorginte cromatică. De unde și unele teme din simpozion: creația simfonică enesciană în contextul timpului său, între forma pură și cea programatică, Enescu între ludic și apăsarea destinului, la detaliu, paralele între cvartetul op.4 de Schönberg și Octuor – modelul de distribuire a vocilor, și cîte alte idei abordate de distinșii invitați, nume importante ale muzicologiei mondiale, ale diasporei. Aș aminti doar pe Domnul **Jean Jacques Nattiez**, o celebritate (în 5 septembrie, domnia sa a primit titlul de doctor honoris causa al Academiei Naționale de Muzică).

Din echipa română, Dr. Vasile Tomescu, Gh. Firca, Elena Zottoviceanu, dr. Grigore Constantinescu, Valentina Dediu, Laura Manolache, Ruxandra Arzoiu și mulți altii, se întrec în originalitate tematică și substanțialitate a gândirii muzicologice.

Avem la început de festival 5 zile și jumătate rezervate concertelor compacte de muzică românească, prezentă de altfel și pe parcursul întregii ediții: 144 de lucrări din care 34 enesciene. Enescu nu e singur, spunea Președintele Uniunii, Dl. Octavian Lazăr Cosma. I-a urmat o pleiadă falnică de creatori care trebuie curtată.

Alăturarea creațiilor românești de sesiunile Simpozionului creează relația prețioasă teorie–practică, laboratorul în care asistența – oaspeți, muzicologi, ziariști – pot verifica ideile promovate în comunicări. Pentru că personalitatea enesciană, multilateralitatea și fascinația geniului său iradiază sonor în creația noastră muzicală, prin varii pendulări stilistice. A-l cinsti pe Enescu înseamnă o rememorare a victoriilor noastre spirituale, afirmă Theodor Grigoriu.

Este și motivația Simpozionului Internațional de Muzicologie.